

ASHLEY ELSTON

10 DOĞRULUK 1 CİSARET

Çeviren
İren Kori

2020-2021 Dönemine

Lise Son Sınıf Anketi Aile Yemeği!

8 Mayıs Pazar
Papa' ve Nonna'nın
evinde

Son sınıflarımızın
ne planladığını keşfedin!

17:00 - Geç kalmayın!

Doğru #1: Hayatınızda bir şey olmuş ama Nonna'nız bunu öğrenip de tüm ailenize anlatmamışsa, o şey aslında gerçekleşmemiştir.

8 Mayıs Pazar Akşamüstü

Olivia

Hayatımdaki her dönüm noktası bir şekilde anneannemle dedemin evinde gerçekleşmişti. İlk adımlarım? Geniş antrede dört adım atmışım. İlk süt dişimin düşmesi? Cadılar Bayramı'nda şeker mi şaka mı turundan döndükten sonra, Nonna'nın bizim için hazırladığı elma şekerine yapışmıştı. İlk öpücük? Kuzenim Charlie'nin ve yan evde yaşayan Wes'in arkadaşı Jason McAfee'yle, sekizinci sınıftayken çatı katında şişe çevirmece oynarken deneyimlemiştim.

Hâl böyleyken, lise son sınıf anketini doldurma zamanı geldiğinde nerede toplanacağımız belliydi.

Nonna masanın başındaki yerinden, "Pekâlâ, herkesin kalemi var mı?" diye sordu.

Yanımda oturan Charlie göğsüne birkaç kez hafifçe vurduktan sonra gözleriyle zemini taradı. "Benimkini kaybettim."

* (İt.) Büyükbaba -çn

* (İt.) Büyükanne -çn

Nonna birkaç kalemi önüme yuvarladı. “Olivia, lütfen bunları Charlie’ye ve ihtiyacı olabilecek diğer herkese uzat.”

Charlie hangi kalemi istediğine karar vermeden önce hepsini tek tek denedi, ardından fazlaları masanın ortasına koydu.

“Bunu yapmam garip mi?” diye sordu kuzenimiz Sophie. “Yani burada olmaktan mutluyum ama anketimi teslim edebileceğim kimse yok ki.”

“Bana teslim edeceksin ve ben onu diğerlerinininkiyle birlikte saklayacağım,” diye karşılık verdi Nonna, mutfak tezgâhının ucunda duran kumaş kaplı kutuyu işaret ederek. Ardından masada karşımda, Sophie’nin yanında oturan Wes’e göz kırptı. “Senin de bir kopyasını istiyorum.”

Wes’in yüzü sevinçle parladı ve adıyla soyadını kâğıdın tepesine karaladıktan sonra hazır ve nazır bir şekilde oturarak Nonna’nın başlamasını beklemeye koyuldu.

Sal Dayı mutfağın uzak ucunda tezgâha yaslanmıştı, buruşturulmuş ve lekeli bir kâğıt parçası parmaklarından sarkıyordu. “İkizler beş dakika içinde burada olmazsa, onlar olmadan başlayacağız.”

Nonna saate ve ardından da arka kapıya göz attıktan sonra bakışlarını Sal Dayı’ya çevirdi. “Maggie Mae vaktinde burada olacaklarını söyledi.”

Sal Dayı gözlerini devirdi ve dikkatini tekrar telefonuna verdi.

Bu ailede son sözü anneannem söyledirdi. Anketi doldurma konusunda da durum farklı değildi.

Lisemiz de gelenekleriyle anneannem kadar gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. Bu anket doldurma işi elli sekiz yıl önce başladığında, lise sonlar için sadece birkaç temel soru varmış: *Üniversiteye gidecek misiniz? Gidekseniz nereye? Hayalinizdeki meslek nedir?* Fakat zamanla alıp başını gitmişti. Şimdi okul en değerli ve en utanç verici hatıranızı, en sevdiğiniz hayır işini, imkânınız olsa dünyada neyi değiştirmek isteyeceğinizi falan öğrenmek istiyordu. Biz mezuniyet töreninde kep ve cüppelerimizle teker teker yürürken cevaplar tavandan sarkan büyük beyaz ekranda

paylaşılacaktı. Nonna ailemizin her üyesinin şimdiye dek doldurduğu tüm anket kâğıtlarının bir kopyasını saklamıştı. Sophie ve ablası Margot dışında hepimiz aynı liseden mezun olduğumuzdan, Nonna'da herkesin anket kâğıdından bir nüsha vardı.

Ve artık bu bir Etkinlikti. Senede bir kez, pazar günkü aile yemeğinin bir parçası olarak yapılan bir etkinlik. O seneki son sınıflar, anketi herkesin önünde doldururdu ve sonrasında bunu ebeveynlerimizin cevaplarıyla kıyaslardık. Ve teyze ve dayılarımızın cevaplarıyla. Ve kuzenlerimizin cevaplarıyla.

Anafikri anlamışsınızdır.

Sophie bunu okulu için yapmak zorunda olmadığı hâlde Nonna için yapmak zorundaydı. Tıpkı ondan önce Margot'un da yaptığı gibi. Dahası Wes ailemizin onursal bir üyesi olduğundan, onun da bundan kaçması mümkün değildi.

Tabii bunun keyiflerini kaçırdığı yoktu. Doğrusu burada olmaktan gayet mutlu görünüyorlardı. Belki de bunun sebebi, hangi aktiviteyi yaptıkları veya nerede oldukları fark etmeksizin birlikte olmaktan mutlu olmalarıydı.

Nonna, Sophie ve Wes'in ilişkisini muhteşem plan yapma yeteneğinin bir kanıtı olarak görse de, sadece azıcık huzursuz olduğumuz bir dönemde bizim hayatlarımıza da müdahale etme ihtiyacı hissetme ihtimalinden hepimizin ödü kopuyordu. Geçen Noel'de oynadığı randevu oyununu hortlatır diye korktuğumdan, Drew'la ayrıldığımızı saklamak için kırk takla atmıştım. Michael Dayı o zamandan beri bizi hiç ziyarete gelmemiştii çünkü son bekâr kardeş oydu ve Nonna'nın ona kusursuz bir koca bulmak amacıyla neler yapabileceğini düşünmek bile onu dehşete düşürüyordu.

Arka kapı gürültüyle açıldı ve Maggie Mae Yenge hemen arkasında Şeytani Jo'larla içeri hücum etti; Marcus Dayı ve yaşça küçük ikizler Frankie ile Freddie de arkalarından geliyordu. Mary Jo ve Jo Lynn, biri açık pembe ve diğeri açık mor, birbiriyle uyumlu keten elbiseler giymişti; koyu renk saçları nemden hiç etkilenmiyormuşçasına düz ve parlaktı.

Charlie masayı çabucak taradı ve boş iki sandalyenin yerini fark ettiği ânı gördüm.

Bana yanaştı. “Benimle yer değiştir.” Charlie, biz on iki yaşındayken Florida’da ona iki tatlı kızın önünde bir eşek şakası yaptıklarında ikiz kuzenlerimiz Mary Jo ve Jo Lynn’e “Şeytani Jo’lar” lakabını takmıştı. Dürüst olmak gerekirse, o dönem Charlie’nin yaşı hâlâ *Yıldız Savaşları* boxerını giymek için biraz büyüktü. Fakat Sophie, Wes ve benim de parçası olduğumuz Efsane Dörtlü’nün bir üyesi olduğu için ona arka çıkmamız gerekmişti.

Üstelik Charlie haklıydı: Şeytani Jo’lar şeytaniydi.

Başımı olumsuz anlamda salladım ve beni itmeye karar vermesi ihtimaline karşı sandalyemin kenarlarını sıkıca kavradım. “Kusura bakma.”

“Yanlarında bir oğlan var,” diye fısıldadı Wes masanın karşılarından.

Hepimiz Maggie Mae Yenge ve Marcus Dayı’nın odanın diğer tarafında oturduğu yere döndük ama yanlarındakinin kim olduğunu göremedim çünkü Ronnie Enişte önümüzde duruyordu.

“Erkek arkadaşlarından biri mi?” diye sordum öyle olmadığını bildiğim hâlde, yoksa Wes onu tanırdı. Jo’ların erkek arkadaşları Aiden ve Brent de etkinliğimize davet edilmiş fakat geri çevirmişlerdi. Mesaj grubunda çok stresli bir an yaşanmıştı çünkü çok az kişi Nonna’ya hayır derdi.

Ronnie Enişte, Patrice Teyze’ye yaklaştığında nihayet aramızdaki yabancı açığa çıktı.

Maggie Mae Yenge’nin yanında dikilen yabancı çocuk uzun boyluydu ve bukleli gür saçları koyu renkliydi. Rengi solmuş bir tişört ve kalçalarında biraz bol duran, daha da soluk bir kot pantolon giymişti. Bir yerlerde doğa yürüyüşüne çıkmaya, sörfte dalgaları yakalamaya ya da açık havada herhangi bir yere aitmiş gibi görünüyordu. Bu kalabalık mutfakta, yengemle dayımın arasına sıkışmışken kesinlikle rahat değildi.

Odayı inceledi ve dikkati bana yöneldiğinde bunu hissettim. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı ve onu tanıdığımı

yemin edebilirdim. Zihnimde alfabeyi tarayıp her harfle başlayan çeşitli isimleri denerken aklıma bir şey gelmesini umdum.

Hiçbir şey olmadı.

Mary Jo pat diye Charlie'nin yanına oturdu, anket kâğıdı masanın üstünde havalanıp geri inerken Charlie'nin kalemini kaptı.

Charlie gürültülü bir şekilde iç geçirdikten sonra, önceden beğenmediği kalemlerden birine doğru masanın ortasına uzandı.

"Harika, herkes burada!" diye haykırdı Nonna. "Sanırım bu şimdiye dek, tek seferde en çok mezunumuzun olduğu gün!"

Ailem kocamandı. Ve de gürültücü. Dedem Sicilya'da doğup büyüdü ama anneannemle burada okurken tanışmıştı. Amerika'da sadece bir yıl kalmayı planlamıştı ancak âşık olmuş, evlenmiş ve sekiz çocuğu olmuştu. Sicilya'ya bir daha dönmemişti. Tatiller dışında elbette. Ellinci evlilik yıldönümlerini birkaç ay önce kutlamışlardı. Aynı partide, Patrice Teyze ve Ronnie Enişte herkes izlediği hâlde kimse izlemiyormuşçasına dans etmişti. İkisi de biraz tuhaftı. Nonna ve Papa'nın hayalimdeki ilişkiydi. Patrice Teyze ve Ronnie Enişte'ninki? Pek sayılmazdı.

Bu yıl altımız birden mezun oluyorduk: Charlie, Sophie, Wes, Şeytani Jo'lar ve ben. Masaya göz gezdirdim, koyu saçlı kalabalıkta tek sarışın olarak Wes dikkat çekiyordu. Wes doğduğundan beri Nonna ve Papa'nın yan evinde yaşamış ve bizimle büyüdü. Mutfak bizim dışımızda Messina ailesinin yirminin üzerinde üyesiyle hınca hınç doluydu; teyzeler, yengeler, dayılar, eniştelere ve kuzenlerden bazıları bunu bizden önce deneyimlemişti, bazıları ise bizim adımlarımızı takip edecekti. Ah, bir de yabancı vardı.

Maggie Mae Yenge'nin yanındaki oğlana tekrar hızlıca baktım. Uzak duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Çocuk beni kendisine bakarken yakalayınca utanarak çabucak geri dönuverdim.

Nonna herkesin dikkatini kendine çekti. "Tamam, hadi başlayalım."

Jo Lynn sandalyesinde biraz dikleşti ve ebeveynlerine doğru baktı. "Bunu bizimle birlikte yapmak ister misin?" diye sordu,

bakmamak için gayret ettiğim oğlana. Belki erkek arkadaşlarının bizi küçümsemesini telafi etmeye çalışıyordu?

Nonna neredeyse sandalyesinde ters oturduğu bir pozisyona gelene dek arkasına döndü. "Ah! Bu kim?" diye heyecanla sordu. "Evet, gel de bize katıl!" diye ekledi bir cevap bile beklemeden.

Maggie Mae Yenge kolunu Yeni Oğlan'a doladı. "Leo'yu hatırlarsın! Caroline ve Alonso Perez'in büyük oğlu hani?" Oğlanı yanına yapıştırdığından, yengemin onu hafifçe ileri iterek odaya gururla göstermesi kolay oldu.

Leo Perez.

"Ah," dedi Sophie.

Charlie alçak sesle mırıldandı, büyük ihtimalle Nonna'nın en yakındaki sabun kalıbına uzanmasına sebep olacak bir şeydi.

Şimdi tüm oda onu fark etmişti ve aile üyelerinden birkaçı onu sıcakkanlılıkla karşılayarak kaosumuza çekiyordu. Gürültü seviyesi, hepimiz bir odaya tıka basa dolu olduğumuzda hep olduğu gibi tırmanıyor da tırmanıyordu. Leo tokalaşıyor, ebeveynleriyle ve hayatında olup bitenlerle ilgili sorulara cevap veriyordu ama ne söylediğini anlayamayacak kadar uzaktaydım.

Tabii ki Leo'ydu. Saçları böyle uzun ve kıvrıcıkken onu tanımamıştım. Biz çocukken saçlarını daima sıfıra yakın vurdururdu. Yüzü tombulluğunu kaybetmişti ve en az otuz santim uzamıştı.

Perez ailesi, biz sekizinci sınıfa başlamadan hemen önce Bay Perez başka bir yere atanana dek Şeytani Jo'ların yan evinde yaşırdı. Leo'nun ebeveynleri, Maggie Mae Yenge ve Marcus Day'yla gerçekten samimiydi. Çocukları birbirinden ayrılmazdı ve yazın birlikte tatile çıkarlardı. Şeytani Jo'ların bizim yerimize onlarla beraber olmayı tercih edeceğini hep bilirdik.

"Leo," dedi Nonna. "Jo Lynn haklı, bize katılmak ister misin? Sen de bu sene mezun oluyorsun! Bize planlarını anlatabilirsin."

Mary Jo sandalyesini yana kaydırıp ve "Buraya sıkışabilirsin," dedi. Kendisiyle Jo Lynn'in arasındaki boşluğu başıyla işaret etti.

Mary Jo'nun Charlie'ye yaklaştığı her santime karşı, Charlie bana daha da fazla yaklaşmıştı.

Her ne kadar Leo bizi eskiden tanıyor olsa da üzerinden uzun zaman geçmişti ve bu grup bunaltıcı olabiliyordu. Ne adlarımızı ne de akrabalık ilişkilerimizi hatırladığı yüzündeki ifadeden belli oluyordu ve her an sorguya çekilecekmiş gibi hissetmesi normaldi.

“Ben, ıı, hayır, teşekkürler,” dedi Leo sonunda.

Charlie homurdandı.

“Yıllar oldu. Kafana takma,” diye fısıldadım ona.

Bana şüpheli bir bakış attı. “Yok canım.”

Charlie ve Leo dostça ayrılmamıştı. Sanırım en son birbirlerini yıl sonu partisinde parkta görmüşlerdi ve yedinci sınıftaki diğer tüm oğlanlar gibi Charlie de çekilmezdi. Charlie ve arkadaşı Judd bir futbol topunu birbirlerine atıp tutuyordu ve Charlie topu yalamak için geriye doğru biraz fazla hızlı koşarken Jo Lynn’e çarpıp kızı yere düşürmüştü. Beyaz kot pantolonu lekelenen Jo Lynn bas bas bağırmaya başlamıştı. Ve Leo, Jo’ların kardeşi gibi olduğundan, Charlie özür dilemeye veya kızın yerden kalkmasına yardım etmeye fırsat bulamadan Charlie’yi itmişti. Böyle olunca elbette Charlie de karşılık verip onu itmişti. Aşırı erkeksi bir kavgaya tutuştuklarını düşündüklerine emindim ama aslında olay, sağa sola sallanan kol ve bacakların iskalamalarından ibaretti.

Parti sona ermeden ikisi de eve gönderilmişti.

Ve belli ki Charlie bu olayı aşamamıştı.

“Fikrini değiştirirsen bize katılmaktan çekinme,” dedi Nonna, sonra tekrar önüne döndü. “Peki, nerede kalmıştık?” Arkasına bakmadan ekledi, “Dallas, tepsiden bir parça daha tavuk yürütürsen bunu ödersin.”

Kardeşi Denver, Dallas onun da bir parça tavuk yürütebilme şansını mahvettiği için midesine dirseğiyle vurduğunda oğlan ciyakladı. Nasıl hissettiklerini anlıyordum. Nonna’nın mutfağından süzülen kokular en masum insanı bile hırsızlık yapmaya ayartmak için yeterliydi. Dallas ve Denver, Patrice Teyze ile Ronnie Enişte’nin çocuklarıydı. Ebeveynlerinin tuhaflığına ve

annelerinin onlara hamile kaldığı şehirlerin adlarını taşımalarına rağmen oğlanlar oldukça havalıydı.

Hepimiz Nonna'nın blöf yaptığını biliyorduk ama Denver yine de yiyeceklerden uzaklaştı. Anneannemin bu etkinlik için herkesi rehin tutabilmesinin tek yolu, işimiz bitene dek akşam yemeğini servis etmemesiydi.

Nonna okuma gözlüğünü taktı ve bu haftanın başlarında kendisi için çıktısını aldığı anketin bir kopyasına göz gezdirdi. "Tamam, ilk soru. Kimler üniversiteye gidecek?" Her birimizi inceledi. "Sanırım bu sene ekibimizin tamamının üniversite planları var!" Onun coşkusu bu Etkinliğin yıllardır sürmesini sağlayan tek etkeni.

Hepimiz bir elimizi kaldırdık, sonra *Eğer evetse nereye?* diye belirtilmiş satıra cevabımızı yazarken *LSU* harflerini yüksek sesle söyledik. Koro hâlinde bir, "Eşleştik," nidası odada gürledi.

Kâğıda hızla göz attım ve biz bitirene kadar yiyeceklerin soğumamasını umdum. Çok fazla soru vardı.

"Sıradaki!" dedi Nonna. "Branşınız?"

Bunu hızla ilerletmek için cevabımı haykırmak istememe rağmen sıramı beklemem gerekecekti çünkü Nonna masanın karşı tarafından başlamıştı.

"Sophie, ne yazdın?"

Sophie boğazını temizleyip, "Hemşirelik," dedi. Charlie'nin annesi Ayin Yenge elini kaldırıp bağırdı, "Eşleştik!" Sophie'nin yüzü sevinçle parladı ve Nonna alkışladı.

Nonna'nın, sırf eğlenceye katılabilmeleri için, evlilikle bu aileye dahil olan tüm eşlere bu anketleri geçmişe dönük bir şekilde doldurduğundan bahsetmiş miydim? Bu aileye dahil olmak korkaklara göre değildi.

Sıradaki Wes'ti. "İşletme," diye ilan ettiğinde dayı ve enişte-lerimden dördüyle teyze ve yengelerimden ikisi haykırdı, "Eşleştik!"

Masanın etrafındaki herkes teker teker cevap verip sıra Charlie'ye gelene dek böyle devam etti.

Charlie bir an tereddüt ettiğinde odadaki tüm gözler ona odaklandı. Kâğıdının sağ kenarını şekil ve boyut olarak kusursuz görünen bir dizi üç boyutlu geometrik çizim kaplıyordu. Okul onun ilgi alanı değildi ve ebeveynlerinin Charlie'nin kendi izlerinden giderek tıp alanında bir kariyer seçmesine dair beklentilerinin onu boğduğunu biliyordum. Fakat bunu asla yapmayacaktı: Onu kan tutardı. Charlie, gerçek dünyaya adımını bir atsa orada çok başarılı olacak şu insanlardan biriydi.

"Kararsızım," dedi ve bu şimdiye kadar en çok kişiyle eşleşen cevap oldu.

"Ne yapmak istediğine karar vermek için bolca zamanın var!" Nonna bir elini odaya doğru salladı. "Hepsi ne istediğini bir şekilde bulmuş gibi görünüyor."

Charlie sırtıttı, ardından sayfasının alt kısmına bir tuğla duvar karalamaya başladı.

"Sıra Olivia'da," dedi Nonna.

Ben Charlie'nin tam zıddıydım. Okulu severdim. Derslerimi severdim. Şimdiden gelecek sonbaharın ders kataloğunu incelemiştim ve ders programımı hazırlayacağım oryantasyon dönemi ni iple çekiyordum. "Muhasebe ve siyasal bilimlerde çift ana dalın yanında İspanyolca yan dal yapacağım," diye cevap verdim.

Ebeveynlerimin ikisi muhasebe kısmında benimle eşleşirdi ama iş nedeniyle bu hafta şehirdışındalardı. Bu büyüklükteki bir ailede öne çıkmak zordu, dolayısıyla odanın sessiz kalması hoşuma gitti.

Ta ki Jo Lynn konuşana dek. "Bu garip bir birleşim."

"Hiç de değil," dedim. "Hukuk fakültesine gidip uluslararası vergi hukukunda uzmanlaşmak istiyorum."

Şeytani Jo'lar aralarında bakıştı, bunu burnu havada olduğunu düşündükleri biçiminde yorumladım fakat sadece ne istediğini bilen biriydim. Azimliydım. Dahası, insanların bunu özür dilemem gereken bir şeymiş gibi görmesinden bıkmıştım.

Nonna elimi okşadı. "Ve çok başarılı olacaksın! Herkes ne kadar sıkı çalıştığını biliyor! Birinin sınıf birinciliğini elinden almış olduğuna inanamıyorum."

“Ben ikincilikten gayet mutluyum,” dedim çabucak. Bu çoğunlukla doğru olsa da yine de küçük bir parçam, en yüksek onur derecesiyle mezun olmaya bu kadar yaklaşıp da kıl payı kaçırmaktan dolayı hayal kırıklığına uğramıştı.

Nonna tekrar Sophie’ye dönüp sıradaki soruya geçti ama telefonumda aniden beliren bildirim dikkatimi dağıttı. Okulumun müdür yardımcısından gelen bir e-postaydı.

Telefonu masanın üstünden sürükleyerek alıp bacağıma koydum ve ekranı kaydırarak açtım.

Kime: Olivia Perkins

Kimden: Dwayne Spencer

Konu: Kampüs Dışı Beden Eğitimi Dersi Formu

Bayan Perkins,

Kampüs dışı Beden Eğitimi dersini tamamladığınızı kanıtlaması için talep edilen formu ofisimizin teslim almadığını fark ettik. Zorunlu saatleri tamamlamanın ve eksiksiz, geçerli bir formun teslim edilmesini sağlamanın sizin sorumluluğunuzda olduğunu hatırlatırım. Sınıfınızla beraber mezun olabilmeniz için en geç 16 Mayıs Pazartesi sabah saat 8’e kadar imzalı formunuzu bize ulaştırmanız gerekiyor.

Saygılar,

D. Spencer

Ne yazdığını doğru anladığımdan emin olmak için iki kez okudum. Dersimizden sorumlu olan koç tüm formları okula teslim edeceğini söylemişti. Benimkinin her nasılsa kaybolduğunu tahmin ediyordum fakat bu kayıp form diploma almamı engeller miydi? Sınıfımızın ikincisiydim. İleri Seviye derslerinden yedisini almıştım. Hatta kampüs dışı Beden Eğitimi dersi almamın tek sebebi, transkriptimde görünmesini istediğim diğer derslerle çakışmamasını sağlamaktı. Seçeneklerim golf veya tenisti. Charlie

iki spor dalı için de yeterince el ayak koordinasyonum olmadığı yönünde ısrar etmişti; teniste berbat olacağım konusunda onunla aynı fikirdeydim ama daha az koşma içerdiğinden golfü kıvırbilirdim.

Bugün 8 Mayıs'tı, yani Bay Spencer bana bu karışıklığı çözmem için yarından itibaren bir hafta vermişti. *Bu sadece bir hata, bu sadece bir hata*, diye kafamın içinde tekrarlayıp durdum.

"Olivia?" dedi Nonna.

Dikkat kesildim.

Charlie yakınuma eğildi. "En sevdiğin kulüp," diye fısıldadı.

Hatırlayamadım. E-posta dışında bir şey düşünemediğimden son dört yıl hafızamdan silinmişti.

"Büyük ihtimalle benimkinin aynısıdır," diye yumurtladı Charlie.

Başımı ona doğru yatırarak kâğıdına göz attım.

Pinpon Kulübü

Öyle bir kulübümüzün olduğunu bile bilmememe rağmen başımla onaylayıp, "Evet, çok eğlenceli," dedim.

Gözlerim tekrar Bay Spencer'ın e-postasına gitti. Göğsüm sıkışmaya başladı ve nefesim de biraz hızlanmıştı.

"Sıradaki soru!" diye duyurdu Nonna.

"Bunu hızlandırmalıyız," dedi Charles Dayı. "Yoksa bu yemekleri kahvaltıda yiyeceğiz."

Marcus Dayı bağırdı, "Eşleştik!"

Nonna iki oğlunu tamamen yok sayarak bana baktı. "Bu kez Olivia'yla başlayalım ve turu tersten döndürelim."

Sıradaki soruyu yüksek sesle okudum. "On yıl sonra kendinizi nerede yaşarken görüyorsunuz?"

Kafamda cevabım şuydu: *Bir karton kutuda çünkü işsiz ve evsizim, çünkü liseden asla mezun olamadım.*

Derin bir nefes aldım. "Kararsızım."

Eşleştik bağırışları koro hâlinde odada yankılandı, gerçi bunu söyleyen hemen herkes sonunda Shreveport'a, bu evden birkaç blok uzağa yerleşmişti.

Yirmi soru daha vardı ve onları bu odada cevaplamaya dayanabileceğimden emin değildim.

"Pek iyi hissetmiyorum," diye fısıldadım, sesimi sadece Nonna'nın duyacağı kadar yükselterek.

Yüzünü endişe kapladı. "Neyin var?"

Omuz silktim. "Emin değilim. Midem bulanıyor."

Kâğıdımı hızla kapıp masadan kalktım ve kalabalığın arasından geçerek arka kapıya yöneldim.

"Birini kaybettik. Bu, etkinliğin bittiği ve yemek yiyebileceğimiz anlamına mı geliyor?" diye sordu Sal Dayı.

Garaj yolundan aşağı koştururken Nonna'nın ön verandasında birini görünce aniden durdum.

Leo.

Basamaklarda oturmuş telefonuna bakıyordu. Beni gördüğünde ayağa kalktı.

"İyi misin?" diye sordu.

Benden dalgalar hâlinde yayılan telaşı görebildiğine kuşku yoktu.

Başımı iki yana salladım ve garaj yolunda ilerlemeyi sürdürdüm. Leo ön basamaklardan sıçrayıp yanımda yürümeye başladı.

"Dışarıda birilerinin olduğunu biliyordum," dedim sesimin düzgün ve sakin çıktığını umarak.

"Fazlalık ediyormuşum gibi hissettim. Demek istediğim, orada ne olduğunu bile anlamadım ama bir aile etkinliğine benziyordu."

Nonna'nın eviyle benimki arasındaki iki blok, şu anda iki kilometrelik bir mesafeymiş gibi geliyordu. Kafayı sıyırmama ramak kalmıştı ve gerçekten bunun Leo'nun önünde olmasını istemiyordum.

"Neden ayrıldın? Etkinlik en az bir saat daha sürecekmış gibi görünüyordu," dedi Leo kıkırdarak.

“Pek iyi hissetmiyorum,” dedim. Belime sımsıkı sardığım kollarıma bakınca buna inanması yeterince kolaydı.

“Ah,” dedi. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Başımı olumsuz anlamda salladım. “Hayır. Sadece kalabalığa katlanamadım.”

Hâlîmden anlıyormuşçasına başını salladı. Ki anladığını tahmin ediyordum, ne de olsa o da ön verandada saklanıyordu.

Evimin önünde durduk. “Bana eve kadar eşlik ettiğin için teşekkürler,” dedim. Onu yıllardır görmemiştim ve hayatının nasıl olduğunu veya neler yaptığını sormak için çaba sarf etmeliydim ama beynim şu e-postayı tekrar tekrar görüntülemekle meşguldü.

“Rica ederim,” dedikten sonra arkada kalan Nonna’nın evini işaret etti. “O zaman ben geri döneyim.”

Çok garip bir andı. İkimiz için de.

Döndüm ve evimin ön bahçesinde ilerledim.

Tam ben ön kapıyı açarken Leo arkamdan seslendi, “Geçmiş olsun.”

Ona hafifçe gülümsedim ve içeride gözden kaybolmadan önce el salladım.

Telefonum, grup sohbetimize Charlie’den, Sophie’den ve Wes’ten gelen mesajlarla titriyordu. Peşimden buraya gelmelerini engellemek için, İyiyim, sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, diye cevap yazdım.

Merdivenlerden hızla odama çıktıktan sonra, dönemin başında golf eğitmenime verdiğim formun boş kopyasını bulmam birkaç saniye sürdü. Zorunlu saatleri tamamlayıp tamamlamadığımız anlaşılсын diye dersin durumunu gösteren ve koçun doldurması gereken boşluklar vardı. Dönemin başında formları okula doğrudan teslim edeceğini, böylece öğrencilerin onları hiçbir şekilde değiştiremeyeceğini belirttiğini açıkça hatırlıyordum.

Telefonumu tekrar çıkarıp Bay Spencer’a bir cevap gönderiverdim.

Kime: Dwayne Spencer

Kimden: Olivia Perkins

Konu: Ynt: Kampüs Dışı Beden Eğitimi Dersi Formu

Bay Spencer,

Bir hata olmuş olmalı. Ben bu dersi tamamladım. Dönemin başında Koç Cantu formları doğrudan size teslim edeceğini söylemişti. Benim formumun elinizde olmaması için hiçbir sebep olmamalı. Sorunun ne olduğunu öğrenmek için Koç Cantu'yla iletişime geçeceğim. En kötü durumda –bunun mümkün olduğunu düşünmesem de sakın kalmaya çalışıyorum– delice bir sebep yüzünden koç o formu imzalamazsa ne olur? Bu gerçekten mezuniyetimi engeller mi?

Saygılar,

Olivia Perkins

E-posta kutumu tekrar tekrar yeniledim. Ve tekrar. Bay Spencer'ın cevabını almam on beş dakika sürdü.

Kime: Olivia Perkins

Kimden: Dwayne Spencer

Konu: Ynt: Ynt: Kampüs Dışı Beden Eğitimi Dersi Formu

Bayan Perkins,

Dersinizin gerekliliklerini yerine getirdiğinizi belirten imzalı bir formu teslim edemezseniz, mezuniyetiniz için gerekli şartı sağlayamayacaksınız. Bir kamu kuruluşu olduğumuzdan istisna yapmak elimden gelmez. Kampüs dışında bir ders almaya karar verdiğinizde bu riski kabullenmiş olursunuz.

Saygılar,

D. Spencer

Tanrım, tavrı daha soğuk olabilir miydi? Üstelik şimdi gerçekten telaşlanmaya başlamıştım. Saniyeler sonra arabamı caddeye çıkarmış, dönem boyunca salı ve perşembeleri dersimizin yapıldığı, benimkine fazla uzak olmayan eski bir mahallenin ortasında konumlanmış kamusal golf sahasının yolunu tutmuştum.

Gökyüzü masmaviydi ve havanın sıcak olduğu fakat nemin ıslak, yakıcı bir battaniyenin içine girmişsiniz gibi hissettirmedeği o kısıtlı zaman dilimindeydik. Hâl böyleyken otoparkın tamamen dolu olması sürpriz değildi. Sonraki birkaç hafta, bu yer gün doğumundan günbatımına kadar hıncahınç dolu olacaktı.

Golf sahası harap hâlde olmasına rağmen konumu sebebiyle çok sevilirdi. Daha yeni, daha lüks tüm sahalar, özellikle geçen sene şehrin hemen dışında yapımı tamamlanan saha, pahalı bir üyelik ve ortamda rahat hissetmek adına belli bir sosyal statü gerektiriyordu.

Burasıysa olabildiğince gösterişten uzaktı.

Burada yalnızca birkaç dakika kalacağım için arabamı personelin park ettiği arka tarafa çektim.

Eski golf arabalarının çürüdüğü küçük garajda bir saha görevlisi vardı. Peyzaj düzenleme aletlerini şu arazi araçlarından birine bağlı bir römorka istifliyordu. Benzin ve yeni kesilmiş çimen kokusu havaya yayılıyordu. Adamın yağ lekeli üniformasındaki yaka kartında *Mitch* yazıyordu.

“Affedersin, Koç Cantu’yu arıyorum?”

Sorduğum kişiyi tanııyormuşçasına adamın alnı kırıştı.

“Buradaki golf eğitmeni. Koç Cantu,” diye tekrar ettim.

Mitch’in yüzü aydınlandı. “Ah, John’dan bahsediyorsun! Evet, burada değil,” dedikten sonra portatif ekipmandan bir parça daha almak için bana arkasını döndü.

Hüsranımı bastırmaya çalıştım. “Ne zaman döneceğini biliyor musun?”

Mitch durdu ve kafasını kaldırıp cevap sanki örümcek ağıyla kaplı tavanda yazıyormuş gibi yukarı baktı. “Şey, sanırım o artık yok.”

“Yok mu? Yok derken neyi kastediyorsun?” Telaşın sesime sızmasına engel olamadım.

“Artık burada çalışmıyor. Ona veda etmek için cuma günü pastasını kestik. Çikolatalı.”

Zemin beni içine çekiyordu sanki. “Nereye gittiğini biliyor musun? Hâlâ şehirde mi?”

“Bunu Susie’ye danışabilirsin. Büyük ihtimalle o biliyordur.” Başını yana yatırarak resepsiyonu işaret etti ve omuz silkip işine döndü.

İçeri koştum ve doğruca resepsiyon masasındaki kadına yöneldim, aynı soruları ona tekrarladığımda net bir cevap alabilmek için ne yapmam gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Susie acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. “Tam buradayım. Bağırmana lüzum yok. Şimdi Ellerbe Hills’te eğitmenlik yapıyor. Gerçi işe ne zaman başlayacağından emin değilim.”

“Bana telefon numarasını verebilir misin?” Dizlerimin beni taşımakta zorlandığını hissediyordum.

Başını iki yana salladı. “Üzgünüm, personelimizin telefon numarasını paylaşamam.”

“Ama onun artık burada çalışmadığını söyledin.”

Yüz ifadesi bu hatırlatmadan hoşlanmadığını söylüyordu. “Yine de bizim personelimizdi.”

Uzun süre gözlerimizi birbirimize dikip bakiştıktan sonra geri adım atmayacağı kesinleşti, böylece oradan ayrılıp hissiz bir vaziyette arabama geri yürüdüm.

Mutfak masasında oturmuş, bakışlarımı garaj yoluna ve komşumuzun evinin yan cephesine bakan pencereden dışarı dikmişim.

Ev sessizdi. Boştu. Ve bu ilk defa hoşuma gitmiyordu.

Annemle babam büyük bir firmanın New Orleans ofisine sürpriz bir denetim yapmak üzere görevlendirilmişti ve bunun tüm hafta sürmesi bekleniyordu. Onlar şehirdışındayken, iki blok ileride yaşayan Nonna’nın evi yerine burada kalabilmek için te-

lefonuma Life360 uygulamasını indirmem yönünde bir anlaşma yapmıştık ve şimdi bundan bir parça pişmandım. Bu sessizlikte, zihnimde dönüp duran “Ya mezun olamazsam?” sorusunu susturacak hiçbir şey yoktu. Fakat aynı zamanda annemin burada olmadığına memnundum çünkü aksi hâlde ona her şeyi devasa bir tek nefeste yumurtlamamamın imkânı yoktu. Ve henüz onun bunu öğrenmesine hazır değildim.

Çünkü eğer annem öğrenirse anneannemle dedem de öğrenirdi. Ve anneannemle dedem öğrenirse tüm teyzelerim, yengeleirim, dayılarım ve enişterim de öğrenirdi. O zaman herkesin kafasında daima akli başında davranan ve bir gün dünyayı fethedecek Olivia olmak yerine, sırf aptal bir kampüs dışı beden eğitimi dersi yüzünden sınıf ikincisi olarak mezun olma fırsatını elinden kaçırma tehlikesiyle yüzleşen Olivia olurdu, hem de sonsuza dek. Şimdiye dek başardığım her şey bu tek hatayla gölgelenirdi. Ancak ben bu şekilde alçalmayı kabul edemezdim.

Annemle babam bunu öğrenmeden bu sorunu düzeltecektim.

Abim Jake’i arayabilirdim ama onun benim için ne yapabileceğinden emin değildim. Bu yaz mezuniyetim dışında eve bile gelmeyecekti. Jake ve kuzenimiz Graham, Körfez Sahilleri’nde iş bulmuştu; sabahlarını sahile şemsiye ve şezlong taşıyarak ve akşamlarını onları geri toplayarak geçiriyorlardı. Yazı, güzelce bronzlaşmış ve cepleri bahşişlerle dolmuş olarak bitirmeyi planlıyorlardı.

Telefonum masada titreyince irkildim.

ANNEM: Görünüşe göre anket bu sene daha hızlı ilerlemiş!

Mezunlarımız bu kadar fazlayken böyle olmasına şaşırdım. Golf sahasına gittiğini ama fazla kalmadığını gördüm. Baban bu oyunu sevmeye başladığını umuyor!

İç geçirdim. Telefonuma Life360 indirmeyi kabul ettiğimden beri annemin yeni favori hobisi her hareketimi izlemektir. Hatta kendine, eve geldiğimde veya evden ayrıldığımda bir uyarı gönderen şu sistemlerden kurmuştu. Tabii, bir yanlısımı yakalama-

ya çalıştığı yoktu... Bence her hareketimi görebiliyor olması onu gerçekten büyülemişti. Ne var ki, süt veya kendisi burada yokken ihtiyaç duyacağımı düşündüğü bir ürünü almamı söyleyen bir mesaj almadan marketin önünden geçemiyordum.

BEN: Hırkamı orada unuttuğumu sandım ama yokmuş.

ANNEM: Ah, tamam. Mavi hırkanı mı? Sanırım onu giysi dolabında gördüm. Açık pembeyi kaybetmediğini umarım. Sana çok yakışıyor.

ANNEM: Aziz Anthony'ye dua et. 5\$. Hırkan ortaya çıkacaktır.

Annemin her kayıp eşya olayı karşısında cevabı aynıydı: Aziz Anthony'ye dua et ve kilisedeki sadaka kutusuna para bağışla. Annemin zihninde çözüm bu kadar basitti.

BEN: Evet efendim.

Telefonumu masaya geri bıraktım ve laptopumu açıp Koç Cantu'nun dönem boyunca gönderdiği e-postaları taradım. Belki onunla bu yolla irtibat kurabilirdim. Okul hesabından gönderdiği bir e-postayı buldum ve YANITLA'ya bastım.

Koç Cantu,

Merhaba. Ben Olivia Perkins ve kampüs dışı Beden Eğitimi dersi formum konusunda bir hata olduğuna inanıyorum. Okul idaresine hiç ulaşmamış. Müsait olduğunuz bir zaman size bir kopyasını getirmekten mutluluk duyarım! Lütfen uygun zamanı ve yeri bana haber verin.

Çok teşekkür ederim,
Olivia Perkins

GÖNDER'e bastım ve gelen kutuma gözlerimi dikerek yanıtının ânında gelmesini diledim. Ama öyle olmadı. Ben de golf der-

sini benimle alan birkaç arkadaşın bulunduğu bir mesaj grubu açtım.

BEN: Selam Koç Cantu'yla irtibat kurmayı deniyorum ama elimde yalnızca okul e-posta adresi var. İçinizden birinde telefon numarası var mı?

Hiç değilse bu cevaplar oldukça hızlı geldi.

STEWART: Hayır sadece e-posta

BRIDGET: Üzgünüm! Bende yok!

HECTOR: Golf sahasını aramayı denedin mi?

CASSIE: ÖÖÖFFFF şu ders bittiği için çok mutluyum! Golften nefret ediyorum. Neden onunla konuşmak istiyorsun????

BEN: Formumun bir kopyasına ihtiyacım var. İdare benimkini kaybetmiş.

Tamam, küçük beyaz bir yalandı. Ayrıca, acaba onlar da müdür yardımcımızdan bir e-posta aldılar mı diye nabız yoklamaya çalışıyordum.

BRIDGET: Ah! Çok üzgünüm! Formunu yeniden imzalayacaktır. O çok kibar bir adam!

HECTOR: Cassie golften nefret ettiğini hepimiz biliyoruz. Her fırsatta söylüyorsun.

CASSIE: Golf arabalarını kullanmamıza izin verselerdi nefret etmezdim. Neden arabalar varken çantamı saha boyunca taşımak isteyeyim?!

Çabucak *Teşekkürler!* yazdım ve hâlâ devam ettiği hâlde konuşmadan ayrıldım. Ona bir DM atabileceğimi düşünerek sosyal medyayı açtığımda çaresizdim ama araştırmalarım boşa çıktı. Böylece tarayıcıyı açtım, arama motoruna *Ellerbe Hills Golf Kulübü* yazdım ve sonuçları inceledim. Kulübün adı, adresi ve telefon

numarası, arazinin ne zaman satın alındığı ve inşaat zaman çizelgesiyle ilgili birkaç yıllık bir makalenin hemen yukarısında belirdi. Koç Cantu bu bölgedeki en yeni golf sahasında eğitmense, bu terfi ettiği anlamına geliyordu.

Onları aradım ve koçu telefona çağırımları için dua ettim.

“Ellerbe Hills Golf Kulübü,” dedi bir kadın.

“Selam, evet, ıı, ben Koç Cantu’yu arıyorum?”

Başka bir şey soramadan kadın, “Bu hat kulüp binasına özeldir. Bir oyuncuyu veya bir koçu arıyorsanız onlara doğrudan telefon etmeniz gerekiyor,” dedi. Hemen sonra hat kesildi.

Sanki bir yararı olacakmışçasına telefonumu havada salladım. “Fakat onunla nasıl doğrudan irtibat kuracağımı bilmiyorum,” diye çıktım boşluğa.

Faaliyet saatlerini kontrol etmek için kulübün internet sitesine göz attım ve bugün kapanış saatinden önce oraya varamayacağımı fark ettim.

Yarın.

Oraya yarın gidecektim.

Bir e-posta bildirimi belirdi, bu Koç’tan bir yanıttı. Neyse ki evde yalnızdım da büyük bir çığlık kopardığımda kimse koşup başıma üşüşmedi.

E-postayı açtım.

E-postanız için teşekkür ederim. 5 Mayıs’tan sonra yaz boyunca müsait olmayacağım. Halletmeniz gereken acil bir işiniz varsa, lütfen Müdür Yardımcısı Spencer’la irtibat kurun.

Teşekkürler!

Koç Cantu

Bu lanet olası otomatik bir ofis dışındayım mesajıydı. Beni an itibarıyla konuşmak istediğim son insana yönlendiriyordu.

Bu müthişti. Tek kelimeyle müthiş.

Sadece yarın oraya gitmem gerekecekti. Onu bulur bulmaz

formumu imzalayacaktı. Sonra, ikinci kez kaybolmadığını garanti etmek için onu Bay Spencer'a elden teslim edecektim. Başka seçenek yoktu.

Kısa süre sonra annemden başka bir mesaj daha aldım.

ANNEM: Bailey'nin yarınki partisiyle ilgili ayrıntıları duymak için sabırsızlanıyorum. Rhonda bu sabah çiçekçide Tiffany'ye rastlamış ve çiçeklerin aranjmanını Colony House'tan Kyle yapıyormuş. FAZLA ŞİK olduklarını söyledi, yani fotoğraflara ihtiyacım olacak. Bol bol fotoğrafa!

Karşımdaki duvara göz attım. Annemin buzdolabıyla kiler kapısı arasına astığı bir ip parçasına mandallarla tutturulmuş bir sıra mezuniyet partisi davetiyesi vardı.

Bunun Lise Sonların Parti Haftası olduğunu nasıl unutabiliştim? Abartısız son dört yıldır bu haftayı bekliyordum.

Lise Sonların Parti Haftası, finallerin son günüyle mezuniyet arasında kalan hafta boyunca kutlanırdı. Resmî olarak olmasa da okulu bitirmiş sayılırdık, bu sebeple zaman geçirmemize yardımcı olması için bu ölü hafta partilerle doldurulurdu. Bu geleneğin ne zaman veya nasıl başladığından emin değildim ama kontrolden çıkmıştı. Tıpkı anket gibi, bu partiler de birer Etkinlikti. Mezun olacak lise sonların arkadaşları ve aileleri tarafından onların şerefine düzenlenirdi, hepsinin de bir teması olurdu. Ve her sene temalar gittikçe daha da gösterişli bir hâl almaya başlamıştı. Her lise son öğrencisi şerefine bir parti verilmezdi ancak her lise son öğrencisi günde en az bir partiye davet edilirdi. Bazen iki partiye.

Bu kadar fazla mezuniyet partisi düzenlenmesinin normal olduğunu sanmıyordum ve başka bir yerde bunu bizim gibi yaptıklarından kuşkuluydum ama eğer bir konuda tuhaflaşacaksak bunun partiler olmasından mutluydum.

Ailem mezun olacak altı üyesinin şerefine cuma akşamı büyük bir haşlanmış kerevit partisi veriyordu, böylece biz de bu çığlığın bir parçası olacaktık. Son üç yıldır, üst dönemimdeki son

sınıfların sosyal medya gönderilerine baktığımı ve kendi sıramın gelmesini nasıl da dört gözle beklediğimi hatırladım.

Bailey'nin partisinin davetiyesini ipten çekip aldım. Pembeli morlu davetiyenin tepesinde büyük harflerle *Pijamalar ve Pankekler!* yazıyordu. Sabah dokuz buçukta başlıyordu ve pijamalarımızla katılmamız bekleniyordu. Bailey iyi bir arkadaşı ve yaklaşıp otuz saniyeliğine, koçu bulmayı parti sonrasına bırakmayı düşündüm fakat öğle yemeği sonrasına ertelemek şöyle dursun, başımda bu bela varken geceyi nasıl atlatacağımdan bile emin değildim. Dolayısıyla bu golf meselesini nasıl partiden önce çözebileceğimi enine boyuna düşündüm. Sabah ilk iş golf kulübüne gitmem, bunu koçla halletmem, sonra partiye katılmadan önce buraya dönüp pijamalarımı giymem gerekecekti. Formu Bay Spencer'a partiden sonra teslim edebilirdim.

Dert etmeye değmezdi. Her şey kontrolüm altındaydı. Telefonum yine titredi.

ANNEM: Bailey'nin hediyesini mağazadan almayı unutma. Sana adresi göndereceğim. Paketlenmiş ve hazır olmalı, tek yapman gereken karta ismini yazmak. Sadece mağaza açıldığında orada olmak için evden zamanında çıktığından emin ol çünkü parti çok erken başlıyor. Geç kalmak istemezsin!

Harika. Annemin beni takip ettiğini unutmuştum. Sorular soracaktı. Partiye zamanında varmamı garantilemek için tetikte olacağını biliyordum, bu sebeple neden ta Ellerbe Hills'e sürdüğüme dair birçok soru gelecekti.

Yan kapı gürültüyle açıldı ve Charlie'nin seslendiğini duydum, "Numara yaptığını biliyorum. Sadece o anketi doldurmak istemedin."

Mutfağa girdiğinde her zamanki gibi doğrucu buzdolabına gitti.

"Berbattı, O. Şeytani Jo'lar cevaplarımın her birine güldü. Her. Birine. Cevabımız aynı olsa bile." Peynir, jambon, mayonez,

marul ve acı hardal çıkardı. Ardından ekmek almak için kilere yöneldi. “Demek istediğim, aynı cevabı verdiğimiz hâlde bana nasıl gülebilirler?” Yaptığı işi bırakıp yüzüme bakmak için hızla döndü. “Tıpatıp aynı cevabı.”

“Şeytani oldukları için mi?” diye önerdim.

Bana hardal şişesini salladı. “Bu doğru. Onlar şeytani.” Ve buzdolabını karıştırmaya devam etti.

“Nonna’da yemedin mi?” diye sordum.

“Hayır. Anketi bitirir bitirmez oradan ayrıldım. Onlara seni kontrol etmem gerektiğini söyledim. Jo’lara bir dakika daha katlanamazdım. O yüzden şimdi açlıktan ölüyorum.”

Fırın saatine baktım. “Daha yeni mi bitti?” Ben koçu bulmaya gidip eve dönmüştüm ve onlar hâlâ soruları mı cevaplıyordu?

“Daha yeni bitti. Şu andan itibaren hayatım nasıl bir yöne sapsa sapsın, anket doldurma zamanı geldiğinde şehirdişinde olacağım.”

“Leo’nun orada olması garipti, değil mi? Neden şehirde olduğunu öğrendin mi?” diye sordum. Ben oradan ayrıldıktan sonra bunun bahsi açılmış olabilirdi.

Charlie omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok. İlgilenmiyorum.” O sandviçini hazırlarken, dokuz buçuğa kadar nasıl Ellerbe Hills’e gidip döneceğime, ardından Bailey’nin hediyesini almak için mağazaya uğrayıp da partiye nasıl yetiyeceğime kafa yoruyordum. Sabahın. Köründe.

Annem ne yaptığıımı öğrenmeden.

Belki telefonumu evde bırakabilirdim. Belki en iyi seçenek buydu. Peki ya golf sahasında işim tahmin ettiğimden uzun sürerse? Dahası annemin partide ne giyeceğimle ilgili bana mesaj üstüne mesaj atacağını biliyordum.

Bir sandalye zeminde gıcırdarken Charlie tabağıyla masaya yerleşti ve sandviçinden koca bir lokma ısırdı.

Charlie. Çözüm Charlie’ydi.

“Doğruluk mu cesaret mi?” diye sordum ona ve donakaldı, yiyeceklerle dolu yanakları şişkindi.

Elimdeki en büyük kozu masaya sürdüğümün farkındaydı.

Lokmasını yutar yutmaz, “Ne istiyorsun?” dedi soruma hiç aldırmadan.

“Doğruluk mu cesaret mi?” Hangisini seçerse seçsin, Charlie’yi bana yardımcı olmaya ikna edebileceğimi umuyordum.

Charlie sandviçini tabağına indirdi ve yavaşça ağzını sildi. Bu oyunu yıllardır oynardık ve o da ben de bunu çok ciddiye alırdık. Cesareti seçmekten kurtulmanın her zaman bir yolunu bulan ve yarı gerçeklerle tatmin olan Wes ve Sophie’den çok daha fazla ciddiye alırdık. Konu doğruluk mu cesaret mi oyununa gelince Charlie de ben de aşırı titizdik. Birini seçmek ve sonuna kadar gitmek zorundaydınız.

Lütfen cesareti seç... Lütfen cesareti seç...

“Nonna’da kafayı yiyordun, yani bir şeyler döndüğünü biliyordum. Oyunu gündeme getirmenin de bununla bir ilgisi olduğunu tahmin ediyorum. Eh, bu mesele ödümü bokuma karıştırdığı için doğruluğu seçeceğim.”

Lanet olsun. Cesareti seçmesi yardımını garantilerdi. Şimdi doğaçlama yapmak zorunda kalacaktım.

Boğazımı temizledim ve çok az yemiş olmasına rağmen Charlie tabağını kenara itti.

“Bir sorunum var. Büyük bir sorun.”

Charlie başıyla onaylayarak bana devam etmem için ihtiyacım olan cesareti verdi.

“Dönemin başında beden eğitimi dersinden yarım krediye ihtiyacım olduğunu ama aynı zamanda o hukuk dersini de almayı ne kadar çok istediğimi hatırlıyorsun?”

“Sen de kampüs dışı golfü seçtin. Biliyorum. Sorun ne?”

Sandalyemde arkama yaslandım ve başımı geriye yatırıp tavana baktım. Ona söylediğimde vereceği tepkiyi görmek istemi-yordum.

“Ee, Koç Cantu formumu teslim etmemiş. Bay Spencer’dan, imzalanmış formu gelecek pazartesiye kadar teslim etmezsem mezun olamayacağımı söyleyen bir e-posta aldım bugün.”

Charlie kahkaha atmaya başladı. Sahici kahkahalar. Tıpkı yapağını bildiğim gibi. “Sana golfün bir felaket olacağını söylemişim!”

Ona öfkeyle baktım. “*Sana söylemiştim* demenin zamanı değil şimdi.”

“*Sana söylemiştim* demenin tam zamanı. Bundan daha fazla ihtiyaç duyulan bir *sana söylemiştim* zamanı asla olmadı. Çünkü sana kelimesi kelimesine şöyle demiştim: *Kampüs dışı beden eğitimi dersi alma. Bu bir felaket olur.*” Ellerini bana doğru uzattı. “Gördün mü? Felaket.”

Kalemimi ona fırlattım.

Charlie yana kaçarak ondan kolaylıkla sıyrıldı; sırtışı hâlâ yüzündeydi. “Bunun doğruluk mu cesaret mi oyunuyla ne ilgisi var?”

Derin bir nefes aldım ve “Ellerbe Hills’e gidip Koç Cantu’yu bulmam ve okula teslim edebileyim diye formumu imzalaması için yalvarmam lazım fakat bunu annem her hareketimi izlerken yapamam çünkü diğer yandan Bailey’nin partisi için hediye için mağazadan alıp sabah dokuz buçukta partide olmam gerekiyor, bu sebeple de sabah benimle telefonunu değiş tokuş edecek ve *benim yerime geçecek* birine ihtiyacım var. O biri sen olur musun? Cevap vermene ihtiyaç duyduğum soru bu,” dedim.

Charlie gözlerini devirdi. “Şimdiye dek doğruluk mu cesaret mi oyununun bu kadar aptalca kullanıldığını hiç görmedim. Utanmalısın.”

“O zaman bunu da utanç listeme ekle,” dedim. “Cesareti seçmeni umuyordum.”

“Tahmin ettim. Neden koçu partiden sonra bulmuyorsun?” diye sordu Charlie.

“Gerçekten mezun olamayabileceğim ihtimalini düşünürken Bailey’nin partisinden keyif almam imkânsız. Ayrıca kaçta gittiğim fark etmeksizin, orada ne yaptığıma dair annemden yirmi soru gelmesini engellemek için telefonumu idare etmene ihtiyacım var.” Charlie’ye söylemedim ama Bay Sepencer’dan o

e-postayı aldığımdan beri sanki üzerime kara bir bulut çökmüştü. Bunun lisenin en iyi haftası olması gerekiyordu! Sadece partiler, eğlence ve arkadaşlardan ibaret olmalıydı. Bunun çaresine bakmam gerekiyordu. Bunun bir sorun olmadığını bilmem gerekiyordu.

Charlie masanın üzerinden eğilerek bana yaklaştı ve onun bu hareketini taklit ettim. “Doğruluk mu cesaret mi oyununu kötüye kullandığın için prensip olarak hayır demeliyim.”

“Çaresizim.”

Tekrar gözlerini devirdikten sonra arkasına yaslanıp sandviçinden büyük bir ısırık daha alabilmek için tabağını önüne çekti. Beni cevabını beklemeye zorladı.

Lokmasını yutarken bana bir *bakış* attı. “Haklı olduğumu ve golfün tam bir felaket olduğunu itiraf edecek misin?”

“İşbirliği yapmayı kabul etmen için gereken buysa evet.”

Charlie sandviçini gözü dönmüş bir şekilde yemeye devam etti ama onu ikna ettiğimi biliyordum. Başparmağını tabaktaki rasgele bir hardal damlasına batırdı. “Buna nasıl hayır diyebilirim ki? Fakat doğruluk mu cesaret mi oyununu işin içine sokmandan, söylediğinden daha fazlasının sözkonusu olduğunu anlıyorum.”

“Gerçekten başka bir şey yok. Koç formu imzalayacak ve her şey tamamen sona erecek.”

Charlie omuz silkti. “Evet, tabii, senin yerine geçerim.”

Sandalyemden sıçradım ve masanın onun tarafına koşup kollarımı hızla boynuna doladım. “Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!”

“Lisa Hala’nın mesajlarına cevap yazmam gerekiyor, ha?”

“Evet! Hepsi bu! Benmişsin gibi cevap yazacaksın.” Annemin çok sık mesaj attığını eklemedim. Charlie bunu kendi öğrenecekti.

Yan kapı açıldı ve Wes’le Sophie kahkaha atarak el ele içeri girdi. Sophie’nin bakışları bana çevrildi. “İyi misin?” diye sordu.

Ben ağzımı açmadan Charlie cevap verdi. “Ah, o iyi. Yalnızca mezun olamama ihtimali yüzünden kafayı sıyrıyor.”

Belki de ailedeki tek geveze Nonna değildi.

Wes ve Sophie bize katılıp masaya oturdu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Wes. “Sen ikinci geldin!”

“Sınıf ikincisi oldum,” diye onu düzelttim.

Başını iki yana salladı. “Aynı şey.”

“Bu durumda, sınıf birincisi görevlerini yerine getiremezse taç sana mı geçiyor?” diye sordu Charlie.

İkisine de pis pis baktım.

Sophie daha yakın oturduğundan Charlie’yi benim adıma sertçe dürttü. “Bize de anlat, Olivia. Ne oldu?”

Onlara olayın kısa versiyonunu anlattım ve Wes’in söylediği ilk şey, “Golfün kötü bir fikir olduğunu biliyordum,” oldu.

Charlie, Wes’in bir beşlik çakması için elini kaldırdı, belli ki ikisi de benim perişanlığımı eğlenceli buluyordu. Neyse ki Sophie diğer yanına dönüp Wes’i de sağlam bir şekilde dürttükten sonra konuyu değiştirdi.

“Ah! Nonna cuma akşamı hepimizin şerefine verilecek parti hakkında konuşmaya başladı,” dedi Sophie dehşete kapılmış bir yüz ifadesiyle. “Ve hepimizin uyumlu giysiler giymemiz gerektiğinden bahsetti, bilirsiniz, Noel’de yaptığımız gibi.”

Hepimiz büzüldük. Her yıl ekimde veya kasımda Nonna bir pijama deseni seçerdi, böylece Noel sabahında hepimiz birbirimizle uyumlu giyinirdik. Ama deseni ne kadar sevimli olursa olsun kimse Ronnie Enişte’yi o çok sevdiği, bedeni saran tulumla görmemeliydi.

“Nonna sırf o çılgın planlarından biri başarılı oldu diye şimdi durdurulmaz olduğuna inanıyor,” dedikten sonra başımla Sophie ve Wes’i işaret ettim. “Yani, işler siz ikiniz için yolunda gitti ama oraya ulaşmak için birçok zorluktan geçmek zorunda kaldık.”

Kimse Sophie’nin çıkmak zorunda kaldığı bazı tuhaf randevuları unutamazdı.

Wes kıs kıs gülererek başını iki yana salladı. “Yüzünde o ifade vardı. Hangi ifadeden bahsettiğimi biliyorsunuz.”

“Ayrıca tüm ailenin iki mezuniyet töreninden hemen önceki hafta sonunda yakınlarda olmasını *talep etti*. Benimki sizinkinden önceki gün,” dedi Sophie. “Yani bir sürü aile yemeği olacak.”

Hepimiz bütün hafta sonunda birlikte değilmışız gibi gece geç saatlere kadar konuştuk. Saat on biri geçtiğinde Charlie ve Wes gitmek üzere hazırlanmaya başladı, Charlie Wes’in evinde yatıya kalacaktı. Okulunda sabah erkenden mezuniyet provası olduğundan Sophie’nin de eve dönmesi gerekiyordu.

Wes’e dışarı kadar eşlik ederken eli onunkini sımsıkı tutuyordu ve görünüşe göre Charlie vedalaşmaları için onlara baş başa birkaç dakika tanınması gerektiğini deneyimle öğrenmişti.

Az sayıdaki bulaşığı yıkayıp atıştırma kollarını kenara kaldırırsen, “Sabah sekizde burada olmayı unutma. Oraya mümkün olduğunca erken gidip erken dönmek istiyorum,” dedim.

“Plan işe yarayacak. Annen mesaj atmaya başlamadan bile halletmiş olabilirsin.”

Başım la onayladım ama hiçbir şey söylemedim. Charlie bana son bardağı uzatırken bir şeyler gizlediğimi anladı. “Yani sabah sekizde mesaj atmaya başlamaz, değil mi?”

Omuz silktim ve ona bir *sanmıyorum* bakışı attım.

Bir inilti koyuverdi. “Çabuk olsan iyi edersin,” dedikten sonra kapıyı aniden ardına kadar açtı. Belli ki sağlam bir iyi geceler öpücüğü için Wes, Sophie’yi kapıya dayamıştı ve az kalsın içeri yuvarlanıyorlardı.

“Beni öldürüyorsunuz,” dedi Charlie basamaklardan aşağı atlarken.

Sophie yüzünü Wes’in boynuna gömdü ve Wes onun kulağına bir şeyler fısıldadı. Sophie kıkırdıyordu. Onlar adına aşırı mutluydum ama bazen izlemek biraz zordu.

Ve bir nebze kıskandığımı itiraf edemeyecek kadar kibirli değildim. Eski erkek arkadaşım Drew’la ilişkim bittiğinde, Efsane Dörtlü dışında aileden kimseye aylar sonrasına dek söylememiştim çünkü Nonna’nın Sophie’ye yaptığı gibi arkamdan iş çevirmesinden korkmuştum. Tabii bunu denemişti ancak ayrılıkla

ilgili üzüntümün üstünden uzun zaman geçtiğinden, Tanrı'ya şükür bu girişimi hiçbir yere varmamıştı.

Nihayet Sophie'yle Wes birbirinden ayrıldı ve ikisi de bana iyi geceler diledikten sonra Wes, Sophie'ye arabasına kadar eşlik etti. Tüm ışıkları kapadım ve üst kata çıkıp gece rutinimi yerine getirdim. Yine de çarşıların arasına girdiğimde rahat edemedim. Uzun süre boyunca bir o yana bir bu yana dönerek Koç Cantu'yu ve o aptal formu düşündüm. Fakat yarın bu vakitlerde her şey yoluna girmiş olacaktı.